

Gregg Hurwitz

De verloren zoon

A.W. Bruna Uitgevers

Een nieuw soort gevaar

Er gaat een golf van opwinding door het Pride House Group Home, en even later verdringen puberjongens zich voor de smerige ramen aan de voorkant. Evan, twaalf jaar oud, heeft zijn groeispurt nog niet gehad. Hij doet zijn best een plaatsje vooraan te bemachtigen, maar Charles Van Sciver elleboogt hem hardhandig naar achteren. Er is een kleine opening tussen Tyrell en Jamal, en Evan vangt een vluchtige glimp op van een slanke man, die achter de schutting van de slecht onderhouden basketbalveldjes verdwijnt. Het gesprek gaat weer over hem.

‘En? Was dat hem?’

‘Weet ik niet, Charles. Hij leek er wel op.’

‘Daar hebben we wat aan, kloothoofd.’

Er is niemand die een oogje in het zeil houdt, wat nooit goed is. Papa Z, de potige Pools-Amerikaanse huisvader, heeft zich met de Baltimore Sun teruggetrokken op de wc. Het feit dat het de zondagskrant betreft, in combinatie met zijn chronische obstipatie (iets wat veelvuldig wordt aangehaald), betekent dat hij wel urenlang weg kan blijven.

Van Sciver gaat voorop, zoals altijd. Ze verlaten het verloederde rijtjeshuis dat in de schaduw van de hoge huurflats van Lafayette Courts staat. Wanneer ze bij het asfaltpark komen, verspreiden ze zich. Ze zijn vandaag maar met z'n zevenen,

omdat Danny naar de jeugdgevangenis is gestuurd en André sinds vrijdag niet meer gesignaleerd is en ongetwijfeld weer op zoek is gegaan naar de ouders die hij nooit gekend heeft. Niets dan bakstenen en betonnen massa's die in de zinderende augustuszon liggen te dampen, met daarnaast de gebruikelijke junkies en straatslijpers. Eenvormige rijtjeshuizen flankeren de straat, als scheve tanden in een krakkemikkig gebit.

'Het was hem echt, ik zweer het,' zegt Tyrell.

Adrenaline raast door hun lijf nu ze de Mystery Man weer hebben gezien. Hij duikt met tussenpozen op, houdt de jongens in de gaten als ze het park onveilig maken en keet trappen. Zijn gouden horloge weerkaatst de zon. Zijn ogen gaan verscholen achter een zwarte Ray-Ban, en hij pakt met professionele efficiency zijn pakje op, en als hij zich uiteindelijk in beweging zet, doet hij dat met een relaxte tred en laat hij zijn vingers langs het gaashekwerk gaan. Tal van theorieën doen de ronde: dat hij een potloodventer is, dat hij een superrijke makelaar is uit Streeterville die een van de jongens wil adopteren, dat hij een kannibaal is die jonge jongens verslindt.

Van Sciver roept hen bij elkaar. 'Hier komen. Iedereen hier komen!'

Zoals altijd draagt hij een blauwe bandana, waar zijn rosige lokken overheen vallen. Hij is een kop groter dan de rest, met uitzondering van Ramón, maar Ramón is daarentegen zo mager als een lat, waardoor zijn superieure lengte hem weinig respect oplevert. Van Sciver draagt een mouwloos shirt met het logo van de Washington Redskins erop, om te pronken met zijn biceps, zo groot dat er al rondingen in zitten. Op zijn bovenlip prijken een paar donshaartjes, waarin een opgedroogd streepje van de spierversterkende proteïne-drink te zien is die hij steevast elke ochtend drinkt, een poedermengsel uit de pot waarvoor hij elke maand het geld bij

elkaar schraapt, spul waar de andere jongens niet aan durven komen.

Hoewel hij maar twee jaar ouder is dan Evan, lijkt het alsof hij tot een totaal andere soort behoort. Ze zijn maar twee keer met elkaar in aanvaring gekomen, één keer toen Van Sciver hem een bloedneus sloeg nadat Evan hem ervan had beticht met blackjack vals te hebben gespeeld, en één keer had Evan een gescheurde lip opgelopen, toen hij het opnam voor Tyrell, wiens zus een hoer is, iets waar Van Sciver hem net een keertje te veel aan had herinnerd. Van Sciver werd in het huis geplaatst nadat zijn vader voor een bankoverval was opgepakt, iets waardoor hij in deze kringen meteen bovenaan de pikorde kwam te staan. Een paar zeer gewilde foto's en een vergeeld krantenartikeltje bevestigden zijn verhaal.

Evan had geen spannende achtergrond waarop hij zich kon beroepen. Hij was gewoon als een mythische verschijning komen aanzetten, als Mozes in een biezen mandje, of als Athena die kant-en-klaar uit Zeus' hoofd tevoorschijn was gekomen. Hier en daar hadden verschillende maatschappelijk werkers iets losgelaten over zijn afkomst. Zijn biologische moeder zou naar Maryland zijn gegaan om hem daar voor adoptie af te staan toen hij nog geen week oud was. Zijn eerste adoptiemoeder had verzwegen dat ze een paar ernstige beroertes had gehad, en op een gegeven moment konden zij en haar overbelaste man het niet meer opbrengen om nog langer voor Evan te zorgen en werd hij weer in het systeem teruggeworpen. Doordat Evans biologische moeder het recht had gehouden zelf het adoptiegezin uit te kiezen, kwam er geen schot in de zaak, omdat de sociale dienst haar eerst moest zien op te sporen. Maar jonge vrouwen die naar een andere staat afreizen om hun kind af te staan willen over het algemeen geen contact meer met de instanties, laat staan dat ze bereid zijn medewerking te ver-

lenen. Tegen de tijd dat de bureaucratische molen op het punt was gekomen waarop men hem het predicaat 'achtergelaten' had verleend, was hij van de ene instantie naar de andere gegaan. Op zijn vierde had hij al iets bedachtzaams over zich en was hij geen onbeschreven blad meer waarop adoptieouders hun dromen konden projecteren. Hij straalde iets minderwaardigs uit, het zoveelste kind dat al op jonge leeftijd beschadigd was.

Het huis van Papa Z is de laatste halte van deze mallemolens. Een groep van vijf tot vijftien jongeren in voortdurend wisselende samenstelling, die naar school gaan om een vak te leren of in de gevangenis belanden of gaan werken, iets met moersleutels en een overall met hun naam erop. De mogelijkheden zijn beperkt, de uitkomst ligt al vast, met een weinig florissante toekomst in het verschiet. Dat is zo intrigerend aan de Mystery Man en zijn gouden horloge, hoe laakbaar zijn bedoelingen ook mogen zijn: hij behoort niet tot deze wereld, tot dit deel van de stad. Hij vertegenwoordigt niet alleen een nieuw soort gevaar, maar ook een uitweg naar een nieuwe wereld, en elke kans om uit East Baltimore weg te komen moet je met beide handen aangrijpen.

Van Sciver zegt: 'Ik heb met Eddie van Paco's garage gesproken, en zijn neef had gezegd dat de Mystery Man naar jongens toe gaat, en dan worden ze iets anders.'

Dan worden ze iets anders. Maar wat precies? Evans enige referentiekader op dit vlak is het rekruteringskantoor van het leger, tegenover de speelhal in het winkelcentrum. Wanneer hij met Tyrell langs de speelautomaten gaat om achtergelaten muntjes te zoeken, zien ze slungelige tieners verdwijnen door de glazen deur met een sticker van de Amerikaanse vlag erop. Als ze weer naar buiten komen, lijkt het altijd alsof ze er iets minder slungelig bij lopen.

Alsof ze een man zijn geworden.

Evans gedachten worden onderbroken door de stem van Ramón. 'Hij maakt seksslaafjes van ze,' zegt hij. 'Moeten ze mannen pijpen.' Een paar jongens durven erom te grinniken.

Maar Van Sciver laat zich niet uit het veld slaan. 'Eddies neef? Die zei dat hij een vent kende die in een tehuis in de Westside zat... New Beginnings? En die vent zei dat de Mystery Man een van die jongens daar had uitgekozen, de beste die erbij zat. De langste. De snelste. De sterkste. En weet je wat? Op een dag was die jongen zomaar verdwenen.' Hij laat een stilte vallen. De jongens luisteren letterlijk ademloos toe, nog nahijgend van hun sprint. Dit is nu niet meer zomaar een verhaal, maar een urban legend, een spookverhaal, en op de een of andere manier maakt dat het er alleen maar geloofwaardiger op. Evan vermoedt een duistere waarheid in de stiltes tussen de verzinsels. Van Sciver heeft zijn cliffhanger nu lang genoeg gerekt. Met een samenzweerderige blik kijkt hij om zich heen, richt zich dan weer tot de groep. 'Vier jaar later kwam hij terug. Een dag.'

Een paar straten verderop dendert Run-DMC. met dreunende bassen uit een auto. Het geluid vervaagt. Tyrells sneaker schraapt over het asfalt wanneer hij iets dichterbij komt. 'En?'

'Hij had getraind,' zegt Van Sciver. 'Zúlke spierballen. En stoer. Hij had een litteken op zijn wang. En hij had een Porsche.'

Het zijn details om van te smullen, en Evan siddert van opwinding, een gevoel alsof hij in een achtbaan naar beneden suist.

Een dronkaard schuifelt met onzekere pas voorbij, en Van Sciver werpt hem een vijandige blik toe. 'Donder op, Horace.' En dan richt hij zich weer tot het gehoor dat aan zijn lippen hangt. 'Die jongen zei dat hij naar een huis was gebracht... Echt een superplek. Een echt huis. Hij kreeg drie keer per dag

te eten, en er was een Nintendo en een zwembad. Hij had een kamer voor zichzelf alleen. En hij zei dat ze hem hadden getraind.'

'Getraind? Waarvoor? Wat moest hij dan doen?' vraagt Evan.

Van Sciver buigt zijn hoofd en kijkt hem aan. 'Dat weet geen mens.'

2

Een ernstige zaak

Vijfenzestig kloterige dollars.

Door zo'n bedrag kan je hele leven ontsporen. Of nee, niet alleen ontsporen. Je leven boort zich gewoon met volle vaart in een berg, als een locomotief die van de rails is gendenderd.

Daarom werkte Andrew Duran nu in de nachtdienst op een terrein waar in beslag genomen auto's werden opgeslagen, de autodump, in de East Side, waar hij in een cabine zat die nauwelijks groter was dan een hondenhok. Hij rook het penetrante geurtje van Old Spice van Juan, die in de dienst voor hem werkte. Duran verdiende niet meer dan het minimumloon, wat hem vierhonderdtwintig dollar per week opleverde, maar na aftrek van alle lasten – federale belasting, staatsbelasting, sociale premies, ziektekostenverzekering, inkomstenbelasting – hield hij uiteindelijk maar driehonderd dollar over, wat zo'n vijfhonderd dollar te weinig was om zijn alimentatie plus boodschappen en huur van te betalen, maar aan de andere kant mocht hij blij zijn dat hij geen arme bedelaar in Calcutta was die moest rondkomen van de verkoop van opgeraapte peukjes, dus hij mocht niet klagen.

Perspectief.

Daar hadden ze het in alle zelfhulppodcasts altijd over.

En in de bijeenkomsten ook. *Gods genade. Dag voor dag. Hoe erg het ook is, als je gaat drinken, wordt het alleen maar erger.*

Clichés, dat zeker, maar hij had genoeg verloren door er niet naar te leven. Hij had alles verloren.

Hij zuchtte en keek door de vette ramen, als een koning die zijn rijk in ogenschouw neemt. En zijn rijk bestond op dat moment uit een doolhof van voertuigen, total loss, die door de politie in beslag waren genomen: wegroestende vw-kevers, in elkaar gedrukte Ferrari's, Amerikaanse auto's vol deuken. Bij sommige zaten er bloedspetters op de hoofdsteunen, bij andere was de lak bij de kofferbak gekrast, de plek waar drugshonden met hun potten hadden zitten krabben. Een paar voertuigen waren hier zonder wielen naartoe gesleept en voor dood achtergelaten.

Het was Durans taak om deze autodump te bewaken en er zorg voor te dragen dat er een stapel formulieren werd ondertekend wanneer de politie of sleepwagenchauffeurs of door het lot geplaagde eigenaren een auto kwamen ophalen.

Echt werk dat een beroep deed op je intellectuele vermogens.

Ooit had hij een huis bezeten, in El Sereno, weliswaar een klein rothuisje met één slaapkamer, maar toch. Geen idee hoe hij zo diep had kunnen zinken. Of eigenlijk was dat niet waar. Hij wist het wel degelijk.

Vijfenzestig kloterige dollars.

Het kwam goddomme door een parkeerboete die hij had gekregen in de twintig seconden dat hij snel bij een slijterij naar binnen was gelopen om kleingeld voor de parkeermeter te halen. Hij was anderhalf jaar geleden tussen de middag in Bakersfield gestopt, toen hij op weg was naar een

kameraad van hem die in de Kern Valley State Prison zat. Twintig seconden, langer had het niet geduurd.

Duran kon de boete niet betalen omdat hij Brianna plechtig had beloofd om die maand de alimentatie voor Sofia over te maken, want die werd elf en had kleren nodig voor school. En ze was het absoluut waard, want godsamme, zij kon het niet helpen dat ze hem als vader had gekregen, dus dan kon hij er op z'n minst voor zorgen dat Bri naar de Walmart kon in plaats van naar het Leger des Heils om een paar shirtjes te kopen, zodat ze niet door de andere kinderen gepest zou worden, zoals hij.

Daarom had hij die vijfenzestig dollar aan zijn dochter gedoneerd en de boete niet voldaan. Een paar weken later, toen hij werd aangehouden omdat een van zijn achterlichten kapot bleek te zijn (boete vijftwintig dollar, twee dollar administratiekosten, vijfendertig dollar om het niet tot een rechtszaak te laten komen, honderdvijftien dollar reparatiekosten om dat kutlicht te laten maken), kwam de aap uit de mouw toen ze zijn kenteken natrokken. Een openstaande boete. Bleek dat Johnny Mac, Durans baas van een bedrijf dat daken inspecteerde, een stuk of zes parkeerbonnen had gekregen toen hij Durans auto een aantal keren had geleend om te gaan lunchen, en hij had al die bonnen verscheurd, stomme Ierse lul die hij was. En om de ellende compleet te maken, kreeg Duran te horen dat hij een oproep had gemist om voor de rechter te verschijnen, en dat was een ernstige zaak, ook al wist hij daar niets van en ging het om boetes die Johnny Mac had gekregen.

De agent die hem had aangehouden, telde alle boetes bij elkaar op, en met alle toeslagen en extra bedragen wegens wanbetaling werd het totaal zo groot dat het uit meer cijfers bestond dan het nationale begrotingstekort.

Duran zakte onderuit achter het stuur, als een knock-out geslagen bokser op zijn krukje in de ring. ‘Wat een onzin,’ mompelde hij. ‘Ik was van plan om het te gaan regelen.’

‘Ah, ben jij er zo eentje?’ zei de agent. ‘Jij kunt er allemaal niks aan doen?’

‘Welnee,’ zei Duran. ‘Ik maak allerlei fouten, net als iedereen. Maar jongens als ik zit het nooit eens mee als we in de shit zitten.’

De agent scheurde de boetes uit zijn boekje en reikte ze door het open raampje aan. Zijn adem rook naar Tic Tacs. ‘Ah,’ zei de man, zijn parelwitte tanden bloot lachend. ‘Laat me raden. Nu ben ik zeker een racist.’

‘Nee hoor,’ zei Duran. ‘Volgens mij ben jij zo’n eikel die rijke blanke jongens dit ook graag flikt.’

Dat viel niet heel goed.

De rechtszaal zat bomvol, het was er bloedheet, en er hing een afgematte arbeidersklassesfeer. De rechter werkte de rol in een strak tempo af. Durans zaak was de zeventiende die ze dat uur behandelde.

Hij had een paar dingen opgeschreven die hij ’s avonds laat op internet had opgezocht, maar al van jongs af aan raakte hij altijd in de stress als hij een rechtszaal betrad. Zijn handen waren zo klam dat de inkt ervan doorliep, en de rechter was doodop en had weinig geduld met hem, en dat kon hij haar niet kwalijk nemen, want hij stotterde als een gek, en zij moest voor de lunch nog een hele waslijst aan zaken afwerken.

De boetes moesten worden betaald, zijn overtredding werd in ernst opgeschaald, en het enige wat hij kon doen om de zaak te regelen was naar de gevangenis gaan. Het bleek dat dat niet kosteloos kon, je moest dokken om te kunnen brommen, honderd dollar voor het vonnis, en vijftig dollar per dag dat je in de cel zat. Een week in de bak leverde een

flinke hotelrekening op, ondertussen werd hij door Johnny Mac ontslagen doordat hij allerlei afspraken niet kon nakomen, en de parkeerboetes werden vermeerderd met rentebedragen en boetes wegens wanbetaling, als een aanwas van spoken in een spelletje Pac-Man.

Toen Duran werd vrijgelaten, ging hij op zoek naar werk en nam hij alles aan wat hij kon vinden. Hij werd gekort op zijn salaris, maar hij nam zich heilig voor dat hij de enige was die daar eventueel last van zou ondervinden en dat dat niet ten koste mocht gaan van Sofia. Om aan extra geld te komen verhuurde hij zijn huisje in El Sereno aan een Koreaanse zakenman die bijna nooit in het land was, maar altijd stipt op tijd zijn huur betaalde. Duran verkocht zijn auto en huurde een kamer zonder adres, boven de keuken van een Chinees restaurant. Elke maand stuurde hij Briana een cheque, met de opmerking er een goede bestemming voor zijn kleine meid voor te zoeken.

Hij schaamde zich zo voor zichzelf dat hij zijn dochter niet onder ogen durfde te komen.

Geen enkele maatschappelijk werker zou erin toestemmen dat zijn dochter bij hem over de vloer kwam. Door hoe hij zich kledde, hoe hij rook, de stank van Chinese kip die dag en nacht door de vloerplanken omhoogkwam. Hij kon zijn spiegelbeeld nauwelijks verdragen, en hij durfde zich niet voor te stellen wat Sofia wel niet van hem moest denken als ze hem zag. Hij had veel meegemaakt, maar als zijn meisje hem vol walging zou aankijken – of nog erger: vol medelijden – was hij bang dat hij die klap nooit meer te boven zou komen.

Sofia smeekte hem te mogen zien; tijdens hun maandelijkse telefoongesprek deed Bri op woedende toon verslag van elke traan die ze om hem had gelaten. En hij zou haar dolgraag zien. Maar iets weerhield hem daarvan. Een on-

zichtbare hand op zijn schouder die hem tegenhield. Die bekende stem in zijn oor die fluisterend zei: *Je bent niet goed genoeg. Je verdient het niet.*

Niet voordat hij de zevenhonderdvijfenzeventig dollar aan boetes die nog openstonden tot op de laatste cent had betaald en hij weer zijn eigen huis kon betrekken en zijn leven weer op de rails had en een echt bed voor zijn dochter had gekocht waar ze in kon slapen. Tot hij genoeg had gespaard om haar een mooi ingepakt cadeautje te kunnen geven en samen met haar ergens kon gaan eten zonder bang te hoeven zijn dat ze er ook nog iets bij te drinken wilde, of een voorafje.

Een halfjaar was een heel jaar geworden, en uiteindelijk een jaar en een paar maanden, en hij vroeg zich af of hij zijn kleine meisje ooit nog onder ogen durfde te komen, en of ze überhaupt nog een klein meisje was. Hij vroeg zich af of hij door zijn schaamte en trots niet alles al was kwijtgeraakt. Ze kon niet weten dat hij elk dubbeltje omkeerde en zijn was in de wastafel deed, met handzeep, zodat hij genoeg geld overhield om zijn alimentatie te kunnen voldoen. Ze kon niet weten dat hij elke minuut van de dag aan haar dacht.

Waarschijnlijk voelde ze zich door hem in de steek gelaten. En terecht.

Hij kende dat gevoel ook, kende het maar al te goed. Het was een oud liedje dat vanaf de kust tot hem kwam en hem naar de gevaarlijke rotsen lokte.

Zijn maag rammelde. Een 3 Musketeers-reep uit de kantine kostte vijftig cent. Hij bewaarde het grootste deel van zijn geld in een tasje om op de kosten van een bankpasje te besparen. Hij ritste het tasje open, haalde er het benodigde kleingeld uit en legde het op het schoteltje. Hij wist uit zijn hoofd hoeveel er nog in het tasje zat: honderdzevenenveer-

tig dollar en vijfentachtig cent min een 3 Musketeers-reep die hij met korting van het werk kon krijgen, bleef over honderdzevenenveertig dollar en vijfendertig cent.

Hij kauwde op de noga met chocola en dacht aan de geur van Sofia's hoofdje toen ze nog maar net was geboren. Hoe hij haar in het ziekenhuis als eerste in zijn armen nam omdat Bri nog moest bijkomen van de keizersnede. Sofia had perfect in zijn armen gepast, dat warme kleine lijfje tussen zijn ellebogen en polsen toen hij haar op zijn schoot vasthield. Toen hij haar zo zag liggen, wist hij dat hij eindelijk iets goeds in zijn leven had gedaan.

Plotseling verscheen er niets dan ruis op de beveiligingsmonitoren in zijn kleine hokje.

Dat was hem nog nooit overkomen. Hij sloeg tegen het dichtstbijzijnde beeldscherm, alsof dat iets zou helpen. Toen controleerde hij alle kabelverbindingen, maar daar leek niets mis mee.

Hij was zo afgeleid dat hij de twee mensen die naar het loket waren gekomen pas opmerkte toen ze vlakbij waren.

De een, een man, had een dunne verzorgde baard en een ongelofelijk duur pak aan, een soort fluweel met donkerblauwe strepen langs de revers en een bijpassend pochetje. Durans twee maten te grote uniform, dat daarbij vergeleken armoedig afstak, begon te jeuken toen hij de man in zich opnam. Die vent leek zo van de rode loper te zijn weggelopen en leek hier in de East Side totaal niet op zijn plek. Hij had ook getraind, had niet van die opgepompte spierbundels die sommigen in de gevangenis kweekten, maar het was meer alsof hij heel wat tijd in sportscholen doorbracht waar anderen als aapjes rondspringen en met kettlebells staan te zwaaien.

De vrouw naast hem viel ook al zo uit de toon. Alles aan haar glom en blonk. Rood leek haar favoriete kleur. Rood-

gelakte nagels, een rode haarband, rode pumps, rode lippenstift, een rode gesp op haar schouder tasje. Haar blonde haar opgestoken als een suikerspin.

Duran was zo overdonderd dat hij nauwelijks iets kon uitbrengen. ‘Kan ik u helpen?’

‘Ik hoop het.’ De man had een iets te hoge stem, bijna vrouwelijk, die totaal niet paste bij zijn alfamannetjesvoorkomen en zijn gespierde lijf. ‘We zijn op zoek naar de eigenaar van die pick-up.’ Hij sprak netjes, maar met een straat-talerige ondertoon die Duran maar al te goed kende. Het was alsof de man naar rijke mensen op tv had zitten luisteren en zijn best deed om net als zij te praten.

De man knikte naar een Bronco die aan het eind van de dichtstbijzijnde rij stond. In elkaar gedrukte grille, de neus in de prak, draden die uit een verbrijzelde koplamp hingen.

Duran trok zijn wenkbrauwen op. Vanuit een ooghoek zag hij dat er nog steeds zwart-witte stipjes over de monitoren dansten. ‘U oogt niet als politieagenten.’

‘Ik weet het,’ zei de vrouw instemmend. ‘Dat is ook precies de bedoeling.’

Ze had zich zwaar opgemaakt en was op het eerste gezicht zeer aantrekkelijk, maar Duran kreeg de indruk dat ze een masker droeg en dat ze er in werkelijkheid heel anders uitzag.

‘Hij heet Jake Hargreave,’ zei de gladjanus. ‘De eigenaar van die Bronco. Er was een schietpartij op de 110, en nadat hij ergens tegenaan is gereden, is hij ervandoor gegaan. U snapt wel waarom we hem dringend willen spreken.’

De man liet een badge zien, maar Duran wist niet goed waar hij naar moest kijken, en daarom plukte hij aan zijn kin en fronste zijn wenkbrauwen, alsof dit alles verklaarde.

De vrouw maakte haar tas open en haalde er een envelop

uit. ‘We betalen onze vertrouwelijke informanten,’ zei ze. ‘Voor tips.’

Ze haalde geld uit de envelop, legde tien honderdjes op de toonbank en waaierde ze als een croupier uit. Duran keek zijn ogen uit. Met een mille zou hij zijn schulden kunnen aflossen. Dan was hij vrij en onbezwaard. Dan kon hij weer in zijn eigen huis gaan wonen. Dan kon hij zijn dochtertje weer zien.

De vrouw veegde de bankbiljetten bij elkaar, tikte ze tot een stapeltje en stopte ze terug in de envelop. Een leuk goocheltrucje, al dat geld laten verdwijnen.

De man streek met zijn duim en wijsvinger de haartjes van zijn glanzende kastanjebruine gezichtsbehaarung glad. ‘Klopt het dat je als eigenaar je auto alleen op afspraak kunt ophalen?’

Duran zei: ‘Ik weet niet of dat verplicht is, maar praktisch iedereen belt eerst even op om te vragen of de auto in kwestie hier staat, ja.’

‘Wanneer de eigenaar van die Bronco belt om een afspraak te maken, zouden we het zeer op prijs stellen om een seintje te krijgen,’ zei de vrouw. Ze hield de envelop omhoog, wapperde er even mee en stopte hem in haar tas. ‘Dan nemen wij het wel over.’

‘Waarom kijken jullie niet even in zijn dossier?’ zei Duran. ‘Als jullie van de politie zijn, kunnen jullie er toch wel achter komen waar hij woont?’

‘Hebben we gedaan,’ zei de man met zijn iele hoge stemmetje, elke keer weer opmerkelijk. ‘Hij is ondergedoken. Maar hij heeft zijn pick-up nodig. Hij glimlachte weer, alsof hij de meest beminnelijke man ter wereld was. ‘En wij hebben hém nodig.’

Duran merkte dat het zweet hem uitbrak. Alsof zijn lichaam iets wist waar hij met zijn verstand niet bij kon.

De man hield zijn hoofd schuin. Hij keek Duran niet recht in de ogen, maar richtte zijn blik iets lager. Het onvolledige oogcontact bracht Duran in verwarring. ‘In uw jeugd hebt u uw kaak gebroken,’ zei hij tegen Duran.

Onwillekeurig bracht Duran een hand naar de plek waar hij ooit een klap had gekregen en zijn kaak was gebroken. Het was maar een klein scheurtje, en destijds had hij een zak doperwtjes uit de diepvries gekregen om de pijnlijke plek te koelen, plus een kartonnen bekertje om zijn speeksel in op te vangen, en hij had er geen zichtbaar litteken aan overgehouden. Dat was althans wat Duran altijd had gedacht.

‘Een gesloten fractuur van het kaakgewricht,’ ging de man verder, zonder zijn blik van Durans gezicht te halen. ‘Dat zal flink pijn hebben gedaan.’

Duran vertrouwde de blik van de man maar half. Het was een gretige blik.

Duran slikte moeizaam; hij had ineens last van een droge keel.

De man verbrak zijn blik ten slotte, schreef een telefoonnummer op een leeg stukje papier en gaf het aan Duran. ‘De wortel of de stok,’ zei hij tegen Duran, weer met die aimabele blik. ‘U mag kiezen.’

De twee draaiden zich om en verlieten het terrein.

Zo gauw ze om het hek waren verdwenen, sprongen de bewakingsmonitoren weer aan. Die twee konden toveren met techniek, of anders was het wel heel toevallig.

Duran keek naar de beeldschermen, waarop het verlaten terrein zichtbaar was. De nachtelijke nevel kwam opzetten. De mist werd zo dicht dat de lichten van de stad verdwenen en de auto’s verwerden tot rotspartijen op een kale berg. Hij beet op zijn lip en dacht na over de hoogst merkwaardige vrouw en over de man die met zo’n vreemde blik naar zijn

kaak had gekeken. Hij vroeg zich af of de politie hem iets kon maken als hij niet wilde meewerken. Hij dacht aan die duizend dollar.

Ze wilden dat hij hen hielp. Of nee, dat éísten ze.

Oké, dacht hij.

Waarom ook niet?

Wat is het ergste wat er kan gebeuren?